

Arrest

nr. 188 050 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, en hun drie minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 januari 2017 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE BRUYN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 juli 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 12 januari 2017 ontvankelijk, doch ongegrond verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05/07/2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

I., M. R.R.Nr: (...)

Geboren te T. op 08/11/1980

+ Echtgenote:

I., I. R.R.Nr: (...)

Geboren te T. op 16/10/1979

+ Kinderen:

I., J. R.R.Nr: (...)

Geboren te T. op 11/03/1999

I., D. R.R.Nr: (...)

Geboren te T. op 11/03/2001

I., N. R.R.Nr: (...)

Geboren te T. op 16/02/2006

Nationaliteit: Georgië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden voor I., M.:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 09/01/2017), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Er wordt geen rekening gehouden met eventuele stukken toegevoegd aan het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien deze niet ter kennis werden gebracht aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt immers aan betrokkene toe om alle nuttige en recente inlichtingen in zijn aanvraag of als aanvulling op deze aanvraag aan onze diensten over te maken.

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : heersende situatie in het land van herkomst) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van "verlies van recht op verblijf".

1.3. Ten aanzien van verzoekers wordt op dezelfde datum bevelen gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit is de tweede en derde bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

“De mevrouw,
Naam + voornaam: I., I.
geboortedatum: 16.10.1979
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië
+ Kinderen:
I., J. R.R.Nr: (...)
I., D. R.R.Nr: (...)
I., N. R.R.Nr: (...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 20/04/2015 en betekend op 28/04/2015.”

En:

“De heer
Naam + voornaam: I., M.
geboortedatum: 08.11.1980
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Georgië

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen 0 dagen na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 20/04/2015 en betekend op 28/04/2015.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoekers voeren een enig middel aan, dat luidt als volgt:

"2. Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en schending van het beginsel van behoorlijk bestuur en schending van de motiveringsplicht, artikel 9ter en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De aangevochten beslissing is foutief en afdoende gemotiveerd hetgeen een schending uitmaakt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aan de motiveringsplicht is namelijk niet voldaan als het gaat om: vage, duistere, of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen. (Van Heule, D., 'De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet', TVVR 1993, p. 67 e.v.)

3. Dat dient vastgesteld te worden dat verweerster in haar beslissing d.d. 12 januari 2017 exact dezelfde motivering aanhaalt als in haar, door de Raad vernietigde, beslissing d.d. 18 december 2012, namelijk: "Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag d.d. 9/01/2017), hij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysiek integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens."

Gezien deze motivatie aldus dezelfde is gebleven en er tevens geen nieuw medisch verslag aan verzoekers werd overgemaakt, volstaat het hier te wijzen op de vaststellingen in het arrest d.d. 26 april 2016 van de Raad waarbij deze van oordeel was dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Immers artikel 9ter betreft alle ziekten die bij gebrek aan beschikbare of toegankelijke behandeling na terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of op een onmenselijke behandeling.

De door verweerster gehanteerde norm, i.e. 'het direct levensbedreigend zijn', staat nergens in artikel 9ter Vreemdelingenwet maar werd verkeerd gededuceerd uit rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 EVRM.

Volgens rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is deze deductie te beperkend. (RvV nr. 92.397; RvV nr. 92.661) De arts-adviseur van verweerster vertrekt dus van een verkeerde deductie.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat artikel 9ter Vreemdelingenwet niet enkel verwijst naar artikel 3 EVRM of naar een levensbedreiging maar van toepassing is op 3 verschillende situaties, i.e. een ziekte die, wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf: ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven, de fysieke integriteit of op onmenselijke of vernederende behandeling.

Deze mogelijkheden zijn autonome nationale bepalingen die allen, onafhankelijk van elkaar, dienen te worden getoetst.

De hoge drempel van de rechtspraak van het EHRM over artikel 3 EVRM kan geen afbreuk doen aan de duidelijke nationale bepaling van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving. (RvS, 19 juni 2013, nr. 223.961)

4. Dat de arts-adviseur in casu nagelaten had ruimer onderzoek te doen, terwijl het beginsel van het behoorlijk bestuur gebiedt dat verweerster bij het nemen van haar beslissing rekening dient te houden met alle elementen die haar door de aanvrager worden verschaft ter ondersteuning van diens aanvraag en dat zij haar beslissingen ruimer moet motiveren.

De bestreden beslissing is stereotiep en laconiek gemotiveerd, ze is zelfs simpelweg een herhaling van de eerste vernietigde beslissing d.d. 18 december 2012.

Het verslag van de arts-adviseur is onvoldoende als het enkel de graag van ernst conform de interpretatie van het EHRM onderzoekt (RvV nr. 92.258), wat in casu het geval was en derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht uitmaakt.

5. Verzoekers verwijzen integraal naar het arrest d.d. 26 april 2016 van de Raad:

7/7 casu dringt de vaststelling zich op dat de arts-adviseur het toepassingsgebied van artikel 9ter Vreemdelingenwet volledig verbindt aan de vereiste graad van ernst, met name een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand, opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld.

Aldus blijkt niet dat er afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Ter motivering van de bestreden beslissing wordt in dit verband enkel gesteld dat 'nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit' met vastheid kan worden gesteld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

De bestreden beslissing steunt aldus op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Aangezien de bestreden beslissing volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur is zij met dezelfde onwettigheid behept. (...) De materiële motiveringsplicht werd geschonden."(Stuk 4, p. 10)

Deze vaststelling geldt eveneens, opnieuw, voor de beslissing van verweerster d.d. 12 januari 2017 aangezien deze de loutere herhaling is van haar beslissing d.d. 18 december 2012.

Dat verweerster er zich toe beperkt de vernietigde beslissing zonder meer te herhalen, op basis van dezelfde motivatie en zonder een nieuw verslag van de arts-adviseur over te maken, een manifeste schending uitmaakt van haar motiveringsplicht, hetgeen een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de lezing van het enig middel blijkt dat de verzoekers in werkelijkheid de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

Verzoekers voeren aan dat de bestreden beslissing exact dezelfde motivering bevat als een eerdere beslissing van 18 december 2012, die werd vernietigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nummer 167 541 van 26 april 2016.

De Raad merkt evenwel op dat verzoekers daarmee voorbijgegaan aan het feit dat er *in casu* sprake is van een motivering door verwijzing naar een advies van een geneesheer, zoals voorzien door artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet. Een dergelijke motivering is aanvaardbaar, mits dit advies zelf steunt op een afdoende motivering. *In casu* blijkt dat na het hoger genoemde vernietigingsarrest van 26 april 2016, een nieuw medisch advies in de zin van artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet werd ingewonnen. Verzoekers kunnen dan ook niet worden bijgetreden waar zij voorhouden dat de eerste bestreden beslissing steunt op “exact dezelfde motivering”.

Een nader onderzoek van de motieven van de beslissing betreft in hoofdzaak dan ook dit advies. Het medisch advies van 9 januari 2017, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag tot het maken van een beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door genoemde persoon.

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten:

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- Medisch getuigschrift d.d. 03/06/2010, opgesteld door dr. T. V., huisarts.
- Medisch getuigschrift d.d. 22/07/2010, opgesteld door dr. E. D., psychiater.
- Geneesmiddelenvoorschrift d.d. 22(?)07/2010, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Medisch getuigschrift d.d. 24/03/2011, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Attest van 'dringende medische hulp', te verstrekken aan een vreemdeling zonder wettig verblijf d.d. 14/06/2011, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Medisch getuigschrift {trimestrieel verslag in het kader van de 9ter-aanvraag) d.d. 16/08/2011, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Medisch getuigschrift (trimestrieel verslag in het kader van de 9ter-aanvraag) d.d. 27/10/2011, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Medisch getuigschrift (trimestrieel verslag in het kader van de 9ter-aanvraag) d.d. 17/01/2012, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Medisch getuigschrift (trimestrieel verslag in het kader van de 9ter-aanvraag) d.d. 25/05/2012, eveneens opgesteld door dr. E. D.
- Attest van 'dringende medische hulp', te verstrekken aan een vreemdeling zonder wettig verblijf d.d. 25/05/2012, eveneens opgesteld door dr. E. D.

Paramedische getuigschriften/verslagen: getuigschriften van aanwezigheid d.d. 05/08/2010, 16/09/2010, 24/02/2011 12/05/2011 en 23/06/2011, alsook getuigschriften van zorgen/evolutieverslagen psychologie d.d. 24/01/2011, 01/04/2011, 05/09/2011, 27/10/2011, 15/03/2012 en 22/05/2012, opgesteld door N.

K. K., psychologe.

- Attest van dringende medische hulp te verstrekken aan een vreemdeling zonder wettig verblijf d.d. 22/07/2010: de identificatiegegevens van de betrokken persoon ontbreken (naam, voornaam, geboortedatum); dit getuigschrift wordt inhoudelijk niet verder in overweging genomen bij het opstellen

van dit medisch advies.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 36-jarige man in de periode juli 2010 - mei 2012 psychiatrische zorgen kreeg in het kader van een reactionele anxio-depressieve toestand, vooral met slaapstoornissen. Er werd toen een Er was sprake van suicidegevaar (cfr. de medische getuigschriften d.d. 03/06/2010, 22/07/2010 en 24/03/2011). Verder waren er geen specifieke verwickelingen meer noch hospitalisaties.

Dr. D. maakte tijdelijk melding van een behandeling met psychothérapie en met psychotrope medicatie, met name Sertraline (farmaceutische stof sertraline: een antidepressivum), Invega (farmaceutische stof paliperidon: een antipsychoticum), Mirtazapine 30 mg (farmaceutische stof mirtazapine: een antidepressivum) en Dipiperon (farmaceutische stof pipamperon: een antipsychoticum)

In het medisch getuigschrift van 25/05/2012 stelde dr. D. dat er een verbetering van de stemmingsstoornissen was met enkel nog wat slaperigheid, vermoeidheid en permanente angst en dat

het noodzakelijk was de medische opvolging en de psychotrope medicatie nog enkele maanden verder te zetten.

Van psychotherapie (psychodynamische behandeling) psychoanalyse) is het bekend dat deze na enige tijd geen effecten meer heeft, temeer daar in voorliggend geval enorme taalbarrières zijn.

Overigens is het geweten dat indien de negatieve fysieke of psychische impulsen of prikkels niet meer aanwezig zijn, er in principe een logaritmische vermindering optreedt van de zintuiglijke negatieve gewaarwordingen. Met andere woorden er treedt een zekere gewenning op en dit werd herhaaldelijk geconstateerd, bestudeerd en uitgedrukt als de wet van Fechner-Weber.

Wat betreft het vermelde zelfmoordgevaar dit is eerder hypothetisch en speculatief, in concreto worden in het dossier geen reële suicidale pogingen objectief gedocumenteerd. Het blijft m.a.w. een veralgemeende veronderstelling die we niet kunnen weerhouden in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het risico op zelfdoding is natuurlijk inherent aan elke depressie, zelfs bij behandeling, maar wordt in het dossier met concreet gemaakt, noch duidelijk gelinkt aan de specifieke situatie van deze patiënt.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

De vermelde aandoeningen of klachten, zoals slaapstoornissen en veel piekeren, zijn niet levensbedreigend en deze medische problematiek houdt geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene.

Het gegeven dat betrokkene in België een arts-specialist consulteerde en deze er voor opteerde medicatie voor te schrijven en een verdere psychiatrische en psychotherapeutische opvolging te voorzien laat in voorliggende zaak niet zonder meer toe te besluiten dat een behandeling voor haar aandoening strikt genomen vereist is.

Gezien bovenvermelde, impliceert een terugkeer naar het land van herkomst geen enkele pejoratieve invloed op de evolutie van de aangehaalde gezondheidstoestand van de betrokkene. Zelfs onbehandeld is er geen risico noch voor het leven, noch voor de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling.

Er wordt geen aandoening vermeldt die een reëel risico voor het leven van betrokkene inhoudt, hij werd nooit gehospitaliseerd. Ik kan dus op basis van de voorliggende elementen niet aannemen dat de medische toestand een reëel risico zou inhouden bij terugkeer van betrokkene naar zijn land van herkomst. Er waren geen verdere acute opstoten.

III. Conclusie:

Uit het medisch dossier blijkt dat de heer I. een anxio-depressieve toestand vertoonde in de periode 2010 - 2012, zonder verdere pejoratieve evolutie.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Verzoekers steunen het middel integraal op de premisse dat de beoordeling van de aanvraag werd beperkt tot de criteria bepaald in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens over artikel 3 van het EVRM en dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet derhalve werd geschonden.

Uit een lezing van het medische advies blijkt evenwel dat er niet wordt verwezen naar artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak die verzoekers in dit verband aanvoeren. Het gehele betoog van verzoekers daaromtrent mist dan ook feitelijke grondslag. Ook verzoekers verwijzing naar het arrest van de Raad van 26 april 2016 is niet dienstig vermits *in casu* een nieuw advies en aldus een nieuwe motivering werd gegeven, die wel degelijk rekening houdt met de motieven van dit arrest. Uit de lezing van het medische advies blijkt dat de arts-adviseur, na een bespreking van de aandoening en de behandelingswijze, motiveert waarom hij van oordeel is dat de psychotherapie na enige tijd geen effect meer heeft en dat, wanneer de negatieve fysieke of psychische impulsen niet meer aanwezig zijn, er in principe een logaritmische vermindering optreedt van de zintuiglijke gewaarwordingen, hetgeen hij uitdrukt als de 'wet van Fechner-Weber'. Het vermelde zelfmoordgevaar wordt door de arts-adviseur als hypothetisch en speculatief beschouwd, en met betrekking tot de overige aandoeningen (slaapstoornissen en piekeren), acht de arts-adviseur deze niet ernstig en stelt hij dat een behandeling "strikt genomen niet vereist is".

Aldus komt de arts-adviseur tot het besluit dat er, zelfs onbehandeld, geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit, noch op een vernederende of onmenselijke behandeling. Uit het feit dat de arts-adviseur heeft besloten dat, zowel wat betreft het risico op het leven en de fysieke integriteit, als met betrekking tot het risico op een vernederende of onmenselijke behandeling, geen behandeling vereist is, volgt dat niet meer diende te worden nagegaan of een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst. De arts-adviseur blijkt aldus wel degelijk de aandoening te hebben beoordeeld overeenkomstig de criteria, bepaald in artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers betogen dat zij niet in kennis werden gesteld van het medische advies, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het medische advies werd bijgevoegd bij de bestreden beslissing onder gesloten omslag. De bestreden beslissing vermeldt aan de burgemeester van Asse: *“gelieve onder geen beding deze beslissing te betrekken aan (verzoeker) zonder de bijgevoegde omslag.”* Vervolgens vermeldt de bestreden beslissing als datum van kennisname 13 februari 2017 naast de vermelding en *“[naam eerste verzoeker] verklaart bijgevoegde gesloten omslag te hebben ontvangen.”* Hierna volgt de handtekening van beide verzoekers. Verzoekers kunnen aldus niet worden bijgetreden.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT